

‘Waarom kan je aan deze universiteit geen sabbatical nemen?’, vroeg de hoogleraar aan de voorzitter van het College van Bestuur tijdens de training Academisch Leiderschap die wij aan twaalf hoogleraren gaven.

‘Een sabbatical kan heus, alleen neemt haast niemand die op’, reageerde de bestuursvoorzitter, ‘en dat is jammer, want uit eigen ervaring weet ik hoe goed het helpt om op nieuwe onderzoeksideeën te komen.’

Een paar uur later dronken we met z’n tweeën een biertje, om te toasten op de goede afloop van onze leiderschapstraining. ‘Goed punt van de bestuursvoorzitter’ zei Cristel, ‘want het is opvallend hoe weinig tijd hoogleraren zichzelf gunnen om te reflecteren op hun eigen werk en loopbaan’, en ze nam een slok van haar biertje.

Even was het stil.

‘Hoe zit het eigenlijk met ons?’ zei Aukje.

‘Wat bedoel je?’ zei Cristel.

‘Nou, precies wat ik zeg: gunnen wij onszelf eigenlijk wel tijd om stil te staan bij onszelf en ons werk? Zei jij een paar maanden geleden niet dat je wilde bouwen aan een nieuw verhaal? Hoe staat het daar eigenlijk mee?’

‘Daar werk ik aan. Tussen de bedrijven door. Maar die bedrijven zijn best druk.’

‘Dat bedoel ik.’

‘En jij dan Aukje?’, speelde Cristel de bal terug, ‘hoe is het eigenlijk met je boek?’

‘Ik loop een beetje achter, maar deze zomer...’

‘Ja ja, je denkt met een beetje binge-writing in één zomer een heel boek te kunnen schrijven.’

Precies tegelijk pakten we ons bierglas van tafel en namen nog maar een slok.

Toen ineens zei Cristel: ‘Wat als wij zelf eens een sabbatical zouden nemen? Ook al gruw ik van het woord, een sabbatical. Waarom zou je van niets doen beter worden?’

‘Wat een goed idee, Cristel! En je hoeft niet per se te luieren, je kan je ook suf lezen, of schrijven, of de boer op gaan, of wat je maar nodig hebt om dat nieuwe verhaal te maken.’

‘Misschien wil ik juist wel luieren, ontdekken wat het is, wie ik ben, wat er van me overblijft als ik een tijdlang geen tien projecten tegelijk aan het draaien ben.’

‘Ik ken je. Het zal niet lang duren, of d’r vloeit een blog uit je computer’, zei Aukje.

‘En jij schrijft eindelijk eens wél dat boek af’, zei Cristel.

‘Eigenlijk zijn we het aan onze stand verplicht om eens flink tijd te stoppen in onze ontwikkeling’, riep Aukje uit.

‘Je hebt gelijk. Roepen we niet al die bedrijven op om van werken leren te maken? Om werknemers minstens twintig procent van hun werktijd ruimte te geven voor leren, ontwikkelen, spelen, klooiën?’ vroeg Cristel retorisches.

‘En hoeveel tijd hebben we onszelf gegund, in die bijna tien jaar dat Factor Vijf bestaat?’ deed Aukje er een schep bovenop.

‘Als het vijf procent is, is het veel. Hoewel we natuurlijk wel veel lezen voor de artikelen die we schrijven en de lezingen die we geven. Maar echt eens de tijd ervoor nemen, nee.’

‘Dus we prediken over leren en ontwikkelen, maar zelf praktiseren, ho maar’, concludeerde Aukje.

‘Of is ons verlangen slechts een uiting van een midlifecrisis?’ vroeg Cristel.

‘Nou én? Als dit een crisis is, dan omarm ik die graag’ zei Aukje.

‘Oké, dan doen we het zo’, vatte Cristel de koe bij de hoorns, ‘voor de periode april tot en met september 2019 nemen we geen nieuwe opdrachten aan. In plaats daarvan doen we alles waar we zin in hebben om ons te

ontwikkelen. En dan schrijven we elkaar elke twee weken een brief hoe het ons bevalt.’

‘Ha ja, ons gezamenlijke actieonderzoek naar hoe we een half jaar niets-hoeven zinvol of juist volstrekt zinloos invullen en wat dat ons persoonlijk en ons bureau Factor Vijf brengt. Ik ben voor’, zei Aukje.

‘Ik ook’, zei Cristel, en we tikten onze bijna-lege glazen tegen elkaar aan.

‘Op Factor Vijf 5.1.’

Dus: tussen april en september 2019 nemen wij volop tijd voor onze eigen vitaliteit, vakmanschap en verandervermogen. Vanaf 1 oktober 2019 zijn we weer in de lucht om met je samen te werken en je mee te nemen in wat we te zijner tijd wijzer zijn geworden.

Aukje & Cristel

